

Assumpta Bermúdez, la vida pot ser una festa

Il·lustració: Maria Picassó

Aquesta és la història d'una manresana singular, més tractada que coneguda: Assumpta Bermúdez Sanz. Nascuda el 1963 al carrer d'Enric Morera, quan encara es deia Belchite i al seu voltant tot eren camps o solars erms. Allà mateix, en una escola tan modesta com l'Academia Suïza, ja van fer notar als pares que la noia prometia, i que valia la pena deixar-la continuar estudiant. I a casa -el José i la Felicidad treballaven al tèxtil- van fer l'esforç. I ja tenim l'Assumpta al Pius Font i Quer! I fou al Pius, sense sortir del barri, on va mostrar un primer instint per al *show business*: la seva classe de 3r de BUP es va empescar un concert amb l'Orquesta Mondragón, que van fer venir a Navarcles amb un èxit i beneficis es-pec-ta-cu-lars. Avui això, entre menors, seria no només impensable i reprobable sinó directament punible. Però per a ella fou la seva epifania -i deu ser l'únic cop a la història de la ciutat que un viatge de final d'estudis surt gratis a tots els participants! Després vindrà la universitat, i mentre enllesteix ciències de la informació a l'Autònoma, es compra un Seat 850 i comença el seu periple per ràdios locals. També a Manresa passa per Ona7 i Ràdio Ciutat, i escriu per al *Pla de Bages* i, després, per *Regió7*, al costat d'un joveníssim Marc Marcè. Tampoc para d'ampliar el seu bagatge, i ara estudia ciències polítiques i sociologia. Fins que ocupa una plaça a la nova oficina d'informació de l'Ajuntament de Manresa! Això era l'any 1988 i la ciutat mastegava el relleu de l'etapa socialista amb el nou alcalde Sanclimens. L'Assumpta només té 25 anys i treballa d'interina. I és aleshores que l'única tècnica de Cultura que hi havia en aquella ciutat de 70.000 habitants -«gran Fina Sitjes!»- decideix migrar. Ho heu endevinat: el lloc va ser cobert per l'Assumpta. De cop i volta tota la vida associativa ara es despatxava a la seva taula. Això i, és clar, els episodis festius. Passem comptes? Han estat 33 festes majors i aquest proper mes de febrer sumarà una 19a Fira de l'Aixada! «Cada any quedo esgotada, però m'agrada molt». Va conèixer les fórmules participatives del MAM -el concert multitudinari de Mecano el 1989- i de Manresa de Festa des de 1995. I en tot aquest temps ha vist créixer la complexitat tècnica i la responsabilitat que generen els episodis festius. «I les organitzacions complexes han de realitzar-se des de les administracions, donant protagonisme, si escau, a les associacions». De tot aquest temps conserva bons records de tothom, «de la gent de les entitats, però també del personal municipal amb qui hem coincidit durant dècades, des del

Carles Muñoz a la policia local, fins l'administració amb l'Alba Camprubí o el Jesús Bautista, a Manteniment!». Considera que el pressupost festiu ha de créixer i, també, defensa la idoneïtat del carrer Sallent per a grans concerts («Miro de ser honesta: sempre dic el que penso!»). I en tots aquests anys només s'ha perdut dues edicions de la festa major, ara ja fa deu anys «...i va ser per malaltia, una aturada llarga i seriosa que et fa repensar moltes coses, i fins i tot aprendre a dir que no». Reservada de mena, no aspira a ser l'ànima de la festa sinó tot just el pal que aguanta la vela del circ. I com que cada agost treballa, es parteix les vacances i es perd al setembre per les millors ciutats europees o, després de la Llum, resseguint carnivals a Canàries o fins al Carib. Allà la retrobareu: vivint la seva vida -i gaudint de la festa!